

[Søgaard.]

mest rationelle løsning af de studerendes økonomiske problemer vil være støtten gennem legater og lån.

Henry Christensen: Når vi behandler spørgsmålet om ungdommens uddannelse, foreligger der det som baggrund for den forhandling, vi fører i tinget, at der hos alle kredse er en udbredt og klar forståelse af betydningen af, at vi har en højtuddannet ungdom, og at vi får de bedste reserver frem — at vi i det hele taget fører en positiv politik på de områder, som bl. a. ungdommens uddannelsesfond behandler. Man kan måske sige, at ikke mindst i en periode, hvor der stilles krav til dansk økonomi som ingen sinde før, er behovet for, at vi er så veluddannede og så yde-dygtige som nogen sinde, større end på noget tidspunkt. Der skulle derfor være en god baggrund for en saglig behandling i det høje ting af forslag og problemer, hvortil der fra alle sider er en positiv indstilling.

Det er derfor med stor beklagelse, at vi her ved anden behandling konstaterer, at grundlaget for en sådan saglig drøftelse af forskellige grupper her i folketinget imellem i virkeligheden ikke har været til stede. Det burde være et spørgsmål, der ikke opfordrer regeringen og den højtærede undervisningsminister til at være principryttere i den grad, som tilfældet har været.

Tidligere har forholdene i det høje ting været anderledes; tidligere har det virkelig været muligt at opnå saglige forhandlinger, der virkelig gav mulighed for indflydelse for de forskellige synspunkter, men sådan har det ikke været ved denne lejlighed. Til trods for at der — det tror jeg jeg har lov til at sige — fra oppositionens side blev udfoldet de allerstørste anstrengelser for at få en reel og saglig drøftelse om de foreliggende problemer, blev vi mødt med en afvisende indstilling fra regeringshold, og det gælder desværre på bogstavelig talt alle de områder, hvor vi havde søgt at få en forhandling i gang.

Den meget stærke udvidelse på én gang af ungdommens uddannelsesfond havde der været mulighed for at opnå enighed om, men oppositionen havde visse synspunkter, og jeg vil gerne gøre et par principielle

bemærkninger om spørgsmålet: samarbejdet i det høje ting.

Det er den høje regering og ikke mindst det parti, som de to ministre tilhører, hvorunder de foreliggende lovforslag hører, der i propagandaen har lanceret talen om det samarbejdende folkestyre; men jeg vil dog fremhæve, at hvis der skal være nogen reel mening i denne tale, må det også betyde, at man vil forsøge at give indrømmelser og vise imødekommenhed over for de synspunkter, der eksisterer i det høje ting. Oppositionen har en tilslutning i befolkningen på mere end 40 pct., og jeg vil gerne spørge den højtærede undervisningsminister, om han virkelig er af den opfattelse, at samarbejdet skal bestå i, at synspunkter, der har så stor tilslutning i befolkningen, overhovedet ingen indflydelse skal have. Derfor tror jeg, at vi her står ved et af de tilfælde, hvor vi mere eklatant end nogen sinde får bekræftet, at det, man altså øjensynlig fra radikal side mener med det samarbejdende folkestyre, er radikalt samarbejde med socialdemokratiet, men ikke et samarbejde med andre grupper om andre synspunkter i det høje ting.

Det ene af de to lovforslag, der er til behandling, er fremsat af venstre og det konservative folkeparti og vedrører forskellige ændringer i skattelovgivningen, ændringer, der skulle bevirke, at der blev mulighed for, at forældre i større udstrækning end ellers selv kunne løse problemerne i forbindelse med deres unges uddannelse. Forældre, som yder et bidrag til deres unges uddannelse på 3 000 kr. eller derover, skulle efter vort lovforslag have et nedslag i deres skattepligtige indkomst svarende til, hvad de har ydet, maksimalt 3 000 kr. årlig for hvert barn. Men hvad har regeringens indstilling til en forhandling herom været? Blankt nej! Ingen som helst forsøg på imødekommenhed over for vore synspunkter har der været. Argumentet har været, at ordningen ville betyde, at man skabte ulighed.

Må jeg spørge: hvis man har to forældrepar med samme skattepligtige indkomst og det ene forældrepar ofrer 4 000-5 000 kr. eller mere om året på deres børns uddannelse, medens det andet forældrepar ikke yder noget, er det så ikke således, at det første forældrepar skatteevne er væsent-